

ת"פ 14276/01/22 - מדינת ישראל נגד חיים רוסליאקוב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 14276-01-22 מדינת ישראל נ' רוסליאקוב
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד עידן סטולוב
נגד
חיים רוסליאקוב
ע"י ב"כ, עו"ד אסנת מוליארסקי
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

רקע

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של **ניסיון לכניסה למגורים לבצע עבירה**, לפי סעיף 406(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "**החוק**") + סעיף 25 לחוק; **החזקת מכשירה פריצה**, עבירה לפי סעיף 409 לחוק **והפרעה לשוטרים במילוי תפקידם**, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.
- על פי האמור בכתב האישום, ביום 3.1.22, בשעת בוקר, שהתה **ק.א.**, קטינת ילידת 2005 (להלן: "**המתלוננת**") בדירת אמה כשהדירה סגורה ונעולה. בנסיבות הללו, הגיע הנאשם אל הדירה כשהוא מצויד בערכה ייעודית לפתיחת מנעולי צילינדר ישרי קדח מדגם מחורץ, הכוללת קסמי קידוד בנרתיק שחור, רידיי אלומיניום, 14 חלקי רידיי אלומיניום בשתי קופסאות פלסטיק וחלק מפלסטיק השייך לערכת פריצה (להלן: "**כלי הפריצה**"), וצלצל בפעמון דלת הדירה.
- המתלוננת ניגשה לדלת הדירה והביטה מבעד לעינית בנאשם אשר הוציא את כלי הפריצה ושיחק במנעול הדלת. מיד ובסמוך, נעלה המתלוננת את וו הנעילה העליון של הדלת והנאשם ברח מהמקום. מספר דקות לאחר מכן, הגיע צוות משטרה אל כתובת הדירה ואיתר את הנאשם כשהוא נושא את כלי הפריצה על גופו. בנסיבות הללו, בוצע חיפוש על הנאשם, במהלכו השליך הנאשם דבר מה בנוכחות השוטרים.
- הנאשם אישר שנכח במקום אך הכחיש כי ניסה להתפרץ לדירה. לדבריו, חיפש חבר, בעל חוב כספי, עלה לקומה השלישית, צלצל בפעמון ומשלא נענה, עזב את המקום. עוד טען הנאשם כי הכלים שנמצאו על גופו שימשו אותו לעישון סם, (ר' פרוטוקול מיום 21.3.22, עמ' 5, ש' 15-22).

פרשת התביעה

5. העידה המתלוננת (ע"ת 1), נערה כבת 16, על אשר אירע סמוך לדלת דירתה ביום 3.1.22 בשעת הבוקר ומסרה:

"הייתי בחדר שלי התארגנתי לבית ספר ואז שמעתי צלצול בדלת. לקח לי כמה זמן להגיע לדלת וכשהגעתי ראיתי בן אדם שאני לא מכירה אותו. הוא היה עם עור בהיר" (ר' פרוטוקול מיום 27.4.22, עמ' 8, ש' 1-2).

כשנשאלה המתלוננת מה ראתה וכיצד, השיבה:

"דרך העינית. הוא החזיק בידיים דברים ארוכים בצבע כסף ולא שאלתי מי זה. הייתי בשקט, ואז הוא התקרב לעינית. אז הוא התחיל... הושיט את היד והתעסק עם המנעול וסגרתי את הוו. זה השמיע רעש ואז הוא שאל אם יש מישהו בבית ולא עניתי ואז הלכתי לחדר התקשרתי לאמא שלי. אחרי כמה זמן חזרתי והוא לא היה" (ר' פרוטוקול, עמ' 8, ש' 4-7).

6. אשר לנסיבות תפיסתו של הנאשם על ידי השוטרים, מסרה:
"אחד מהם שאל אותי אך הוא נראה ומה קרה והיה אחד ליד החלון שראה אותו מתחת לבית שלי. שאל אותי אם זה הוא, ואמרתי לו שכן ושניהם ירדו למטה לתפוס אותו" (ר' פרוטוקול, עמ' 9, ש' 3-4).

המתלוננת תיארה את הנאשם באלו המילים:

"אני זוכרת קרחת, זיפים והוא היה עם עור בהיר, לבש מעיל כחול" (ר' פרו', עמ' 9, ש' 15).

כשנשאלה המתלוננת מה עשה הנאשם ליד דלתה, השיבה:
"חשבתי שהוא מנסה לפרוץ כי הוא הושיט את היד לכיוון של חור המנעול, אין לו עם מה להתעסק עוד" (ר' פרו', עמ' 9, ש' 17-18).

7. המתלוננת הדגישה כי הנאשם החזיק בידו כלי פריצה (ר' עמ' 9, ש' 28-29).

8. בחקירתה הנגדית, אישרה המתלוננת כי אינה יודעת האם הנאשם נגע במנעול (ר' פרו', עמ' 10, ש' 11-12).

9. המתלוננת תיארה את מעשיו של הנאשם עת עמד סמוך לדלת הדירה, הדגישה מה החזיק בידיו, מה עשה ומדוע עומדת היא על דעתה שהתכוון לפרוץ לדירה (ר' פרו', עמ' 10, ש' 26-33). בעניין זה, הוסיפה ומסרה:
"הוא החזיק את הדברים הכסופים, אני לא יכולה להגיד בוודאות שהוא פרץ אבל בן אדם לא עומד שם ומקבל sms הוא התקרב לעינית של הדלת כדי לראות אם יש שם בן אדם. בן אדם לא מגיב ככה שהוא מקבל sms" (ר' פרו', עמ' 11, ש' 10-12).

המתלוננת שללה את גרסתו המיתממת של הנאשם כשהוצגה לה על ידי באת כוחו של הנאשם בחקירתה הנגדית:

"ש. אני אומרת לך שהוא לא התקרב לעינית, אלא פשוט עמד שם וניסה להבין האם יש מישהו בבית. חיפש חבר. בשביל זה הוא בא, בשביל זה הוא צלצל".

והשיבה:

"אז למה הוא שלח את היד לכיוון החור?" (ר' פרו', עמ' 11, ש' 27-29).

10. המתלוננת מסרה כי הנאשם שיחק עם החלקים הכסופים בידיו ואף הדגימה באמצעות ידה את שראתה. ב"כ הנאשם שבה וטענה כי לא ניתן להבחין במעשיו של הנאשם דרך העינית, ועל כך השיבה המתלוננת:

"הוא עמד רחוק מהעינית וראיתי שהוא משחק עם הכלים, שהוא התקרב לעינית ראיתי אותו מושיט את היד עם הכלים למנעול" וכן: "אבל רואים שהוא מושיט את היד שלו לכיוון החור" (ר' פרוט', עמ' 13, ש' 19-20; 23).

11. בחקירתה החוזרת הדגישה המתלוננת שראתה דרך העינית את כפות ידיו ואת החפצים שהחזיק בידו.

12. עדותה של המתלוננת הייתה מהימנה, עקבית, ברורה וחד משמעית. מהימנותה לא נפגעה, אף לא כהוא זה. על אף גילה הצעיר עמדה היא על גרסתה, הקפידה על הפרטים ושללה ניסיונות חוזרים ונשנים של ב"כ הנאשם להציג הסבר "תמים" לנוכחותו של הנאשם במקום.

13. עד התביעה שהגיע למקום בניידת משטרתית, רס"ב חיים שושה (להלן: "שושה") מסר את הפרטים הבאים:

"דווח על אדם שמנסה לפרוץ לבית... פתחנו את הדלת, היא הייתה מבוהלת. ליאל עמד בסמוך למרפסת עם הפנים שלו כלפי חוץ, אני בינתיים תשאלתי את הילדה מה קרה, היא אמרה שהיא הייתה בחדר, שמעה מישהו שמצלצל, התקרב לעינית, נתנה לנו תיאור של החשוד, קירח, מעיל כחול, לא יודע אם אני זוכר במדויק. בסיום התשאול, אחרי שהעברנו את הדיווח לכלל הניידות שהיו באזור לבצע סריקות, ליאל אמר שהוא מזהה מישהו שעונה לתיאור שהולך ברחוב לכיוון מערב של הרחוב. זה היה ברחוב בית לחם האירוע. הנערה עמדה לידינו, ליד ליאל, ליאל שאל אותה אם זה באמת החשוד והיא אמרה שכן, שהיא חושבת שכן. העברתי את הדיווח שהחשוד ככל הנראה הולך בכיוון מערב. ירדנו לכיוונו, התחלנו לרוץ אחריו עד שתפסנו אותו ברחוב טביב... הוא זיהה אותנו, החל לרוץ ואנחנו רצנו אחריו, עד שהשותף ליאל אמר לו לעצור. ביקשנו ממנו שיוציא את כל הדברים מהכיסים, הוציא את הטלפון, הוציא קופסה או שתי קופסאות כתומות אם אני טועה, עם כלי פריצה. שפורצים איתם את הדלתות. הוא גם זרק משהו שהיה לו בכיסים בנוסף. בזמן הזה שהוא עשה את האקט של הזריקה, ניסיתי לתפוס את מה שהוא זרק, לא ידעתי אם זה כלי פריצה או חפץ כלשהו. השתלטנו עליו, הוא נאזק, אמרנו לו שהוא עצור". (ר' פרו', עמ' 15, ש' 6-20).

14. אשר לנסיבות תפיסתו של הנאשם, מסר:

"כשאנו ראינו אותו למטה הוא הלך לכיוון מעלה הרחוב, לכיוון מערב. ממה שאני זוכר הוא כן הלך במהירות מסוימת" (ר' פרוט', עמ' 16, ש' 3-4), וכן: "כשאנו זיהינו אותו מהדירה אז הוא הלך, כשירדנו הוא כבר היה במרחק מאתנו ולכן רצנו. הוא הלך בצורה מהירה" (ר' פרו', עמ' 16, שורות 3-4; 18).

15. שושה הזמין צוות מז"פ ודיווח להם על שאירע.
16. במהלך חקירתו של שושה, הוגש דו"ח פעולה שערך העד וסומן-1/ת, וכן דו"ח שרשרת מוצג וסומן-2/ת.
17. העיד עד תביעה, ליאל שמואל (להלן: "שמואל") סייר בזמן האירוע, שהגיע למקום יחד עם שושה, שמע מהמתלוננת את שאירע והבחין מחלון הדירה בנאשם, זאת לאחר שהמתלוננת תיארה כיצד נראה החשוד באוזניהם.
18. במהלך חקירתו של שמואל, הוגש דו"ח פעולה וסומן-3/ת וכן דו"ח שרשרת מוצג וסומן-4/ת. מדו"ח הפעולה שערך העד (ת/3) עולה כי בסמוך לאחר האירוע המתלוננת מסרה לו כי:
- "הבחינה דרך העינית של הדלת בבחור קירח עם מעיל כחול שצלצל בפעמון של הדירה שלה וניסה לפתוח לה את הדלת עם ברזל הנראה כמו כלי פריצה". לדבריו, בהגיעו למקום: "הסתכלתי מבעד לחלון המשקיף על הכביש ודרך התריסים זיהיתי אדם העונה לתיאור הולך על המדרכה, קראתי למתלוננת (במקור צוין שמה - א.נ.) שתגיע לחלון ולשאלתי האם זה הוא מסרה לי "נראה לי שכן". מיד אני ושותפי ירדנו במדרגות ורצנו אחריו, כשהגעתי אליו ברחוב טביב פינת בית לחם הנ"ל היה עם ידיו בכיסים, לאחר מכן שותפי שושה חבר אלי, לשאלתי מה יש לו בכיסים מסר שכלום והוציא את החפצים והביא אותם לשותפי, מספר שניות לאחר מכן הנ"ל הוציא משהו מכיס ימין של המעיל שלו וזרק אותו. לא הבחנתי מה נזרק ולכן בדיוק. מיד אני ושותפי הורדנו אותו לרצפה, אני אזקתי אותו תוך כדי שאני מודיע לו הוא עצור. לאחר מכן 410 שי דהן הגיע למקום, אני הלכתי לכיוון שאליו זרק החשוד את החפץ בזמן ששותפי שושה ושי עם העצור. נתפס ברזל בצבע אפור באורך של כ-10 ס"מ לערך ...".**
19. לדבריו, בעת מעצרו השליך הנאשם דבר מה ובכיסיו של הנאשם נתפסו כלים (ר' ת/8).
20. העיד עד התביעה, יעקב פרץ (להלן: "פרץ"), חוקר זירה במחלק זיהוי פלילי. באמצעות פרץ הוגשו חוות דעת מומחה מכשירי פריצה ת/15 ודו"ח מסכם חקירת מז"פ ת/16.
- העד התייחס לחפצים שנתפסו ברשותו של הנאשם:
- "בנרתיק השחור אנחנו רואים קיסמי פיתול, אלו קיסמים שהם חלק מערכה שנקראת בפינו פריצה שקטה... שבנוסף לקיסמי פיתול האלו יש חלק נוסף בערכה שיחד עם קיסמי הפיתול הללו משמשים לפתיחת הדלת בלי להשאיר סימנים" (ר' פרוטוקול מיום 22.5.22, עמ' 2 ש' 10-11; 13-15).**
- וכן:
- "בתצלום 1 אנחנו רואים הן את הגולם שמשמש להלבשת רדיד אלומיניום שהוא בעצם, ברגע שהוא נכנס לקדח המנעול משמש לתיאום של הפינים של המנעול, ועל ידי כך בעצם הדלת נפתחת בלי להשאיר סימנים" (ר' פרו' מיום 22.5.22, עמ' 2, ש' 17-20).**
21. לדבריו, מדובר ברדידי אלומיניום שכבר עברו שימוש:
- "רדידים שהשתמשו בהם ככל הנראה לפתיחה כי הם נראים מקודדים כבר" (ר' פרו', עמ' 2 ש' 27-28).**

פרץ הדגיש כי מדובר בכלי פריצה לכל דבר ועניין.

22. בחקירתו הנגדית הדגיש פרץ, מתוך ניסיונו ומומחיותו כי מדובר ב:

"ערכה ייחודית לפתיחת מנעולי צילינדר ישרי קדח מדגם מחורץ כמו המנעולים מתוצרת "מולטי לוק". רידי האלומיניום הללו שמצולמים בתמונה 36.. מחורץ כגון מנעולי מולטי לוק" (ר' פרו', עמ' 4, ש' 32-36).

23. בחקירתו הנגדית הדגיש פרץ, אחר פעם כי:

"אני קיבלתי ערכה שכוללת בין השאר קיסמי קידוד, רידי אלומיניום, שאריות של רידי אלומיניום מחורצות, היינו שהם, כבר בוצע בהם שימוש. עוד שני קופסאות פלסטיק שבהן יש רידי אלומיניום חדשים. חלקי פלסטיק שמשמשים כגולם של מפתח. כל הערכה הזאת, כל מה שמסרתי כרגע משמש כערכה ייחודית לפריצת מנעולים... במנעולים מסוימים אפשר להשתמש בשני קיסמי פיתול שקיסם אחד מחזיק את המנעול וקיסם שני פורט על הפינים, ברגע שהוא מגיע להשלמה המלאה בעזרת המפתח הראשון, בעזרת הקיסם הראשון, אפשר לסובב את המנעול" (ר' פרו', עמ' 6, ש' 29-37).

וכן:

"כל הערכה הזאת משמשת ככלי פריצה למנעולי קדח" (ר' פרו', עמ' 7, ש' 11-12).

בתשובה לשאלה מפורשת מסר כי המנעול בזירה הוא מנעול קדח תוצרת מולטי לוק. לדבריו בדק את קדח המנעול אך לא ראה שאריות.

24. ב"כ הנאשם טענה לקיומם של מחדלי חקירה. לדבריה, לא נבדק ט.א במנעול או במסגרת הדלת. עוד נטען כי לא ניתן לפרוץ מנעול ללא שימוש בחלק נוסף מפתח גולם. הטענות הוטחו במומחה מטעם התביעה שנשאר איתן בדעתו. אין בטענות אלו כדי לסייע לנאשם ואין בהן כדי לקעקע עדותו של עד התביעה. לא התרשמתי כי יש בטענות שנטענו כדי להפריך המסקנה לפיה הערכה שנתפסה ברשות הנאשם משמשת כערכת כלי פריצה.

פרשת הגנה

25. הנאשם העיד להגנתו. לדבריו, הוא מתגורר בהוסטל שיקומי מזה שלושה שבועות ונמצא בגמילה, אשר להימצאותו במקום, בסמוך לדלת הדירה מסר:

"יצאתי מההוסטל לחבר שהיה חייב לי כסף, אני רק יודע שהוא גר שם בקומה, אני לא יודע איזו דירה, וזהו. פעם שנייה הייתה שאני באתי לשם, זהו, דפקתי בדלתות שהיו, צלצלתי בדלות שהיו שם בקומה, אף אחד לא ענה, ירדתי למטה וזהו... ישבתי עם בחור בבית סוהר ובתחילת המאסר שלו עזרתי לו כמה פעמים בקנטינות וביקורים, אז הוא נשאר חייב לי כסף, וכשהשתחררתי יצאתי מגמילה אז התחלתי לחפש אותו, הוא גר בראשון. עכשיו לא ידעתי את המיקום שלו איפה הוא גר בדיוק, אבל כמה חברים אמרו לי שהוא גר ככה וככה בקומה הזו, כאילו ברחוב בית לחם. אז זהו, אז פעם שהם הראו לי באיזה בניין הוא גר, באותו יום הייתי שם" (ר' פרו', עמ' 16, ש' 1-4; 16-21).

עמוד 5

וכן, "באתי בבוקר בין 9 ל-10, לא זוכר בדיוק אבל באתי בבוקר אותו דבר, צלצלתי בכל

הדירות, אף אחד לא ענה, ירדתי וזהו, הלכתי משם" (ר' פרו', עמ' 16, ש' 35-37).

26. שהוטחה בו בחקירתו הראשית גרסת המתלוננת, ענה:

"אני לא החזקתי בטוח כלים ביד באותו זמן אבל יכול להיות שהחזקתי את הטלפון, אולי מפתחות בכיסים, לא היה לי תיק אז יכול להיות באותו זמן היה לי ביד טלפון, הוצאתי אותו. אני לא אזכר בזה כי זה לא היה כאילו משהו שאני, משמעות בשביל לזכור, לא היה שם, באתי כולה לחפש משהו. כאילו לא, לא היה שם יותר מלהחזיק טלפון ומה שהיה שם בכיס אולי רק בגלל שאני מחזיק טלפון" (ר' פרו', עמ' 18, ש' 3-8).

לטענתו, הכלים שהחזיק ברשותו שימשו אותו לעישון של חשיש:

"זה אולי חלקים של כלי פריצה, כאילו נכון של הערכה, אבל זה חלקים שהיו אצלי בבית ממזמן ושימשו אותי כי זה נוח, הנייר כסף הזה לעישון של חשיש... רדידי אלומיניום זה אם אני מעשן חשיש בלי טבק, והסיכות זה אם אני רוצה לחמם או לעשן אותו עם טבק, בשביל לערבב, לחמם אותו.." (ר' פרו', עמ' 19, ש' 4-6; 9-10).

27. הנאשם מסר שבעת מעצרו השליך חתיכת חשיש (ר' פרו', עמ' 19, ש' 27).

28. הנאשם התעמת עם טענת מומחה התביעה בהקשר לניירות האלומיניום, וטען:

"ניירות האלומיניום האלה זה כשעצרו אותי ופתחו את הערכה זה היה בתוך פלסטיק, אז כשהוא החזיק את הפלסטיק אז זרקתי את החתיכה של החשיש, השוטרים התנפלו עליי אז נפל על האלומיניום ברצפה, דרכו על זה וכל, אין לי מושג מה, בגלל זה זה נראה גם ככה, כולו מקומט" (ר' פרו', עמ' 20, ש' 27-30).

אשר למעשיו סמוך לדירת המתלוננת ועובר להגעתו לדירה מסר:

"צלצלתי בפעמונים כאילו בדירות הראשונות, בדירה או שתיים אני לא זוכר, ובאתי אליהם, גם אותו דבר, זה עניין של 10, 20 שניות כל דירה כאילו, מצלצל, מחכה לתשובה, אין תשובה, מסתובב הולך" (ר' פרו', עמ' 21, שש' 8-10).

בעניין זה, אשר לנסיבות הגעתו של הנאשם לדירה, מסר הוא בהודעת במשטרה, את הדברים הבאים:

"ש. למה הגעת דווקא לרחוב בית לחם 7 לקומה השלישית?

ת. זה איפה שהבן אדם אמור לגור באתי לבדוק

ש. מה באת לבדוק?

ת. לחפש את הבן אדם אם הוא שם

ש. הוא גר לבד?

ת. אין לי מושג

ש. דפקת לו בדלת?

ת. דפקתי בדלת שזה אמור היה להיות, בקומה

ש. אמרת את שמו כשדפקת?

ת. לא, דפקתי אף אחד לא ענה ואני הלכתי

ש. למה דווקא לקומה הזו לדירה?

ת. זה מה שאמרו לי שזה אמור להיות שם

ש. מה אמרו לך? איזו קומה איזו דירה?

ת. דירה לא אמרו לי, קומה שלוש ואמרו לי פחות או יותר איפה בקומה.

ש. באיזה מס' רחוב אמרו לך?

ת. הראו לי את הבניין, הצביעו לי על הבניין

ש. מתי זה היה?

ת. לפני כמה זמן, שבוע או שבועיים שהצביעו לי על הבית.

ש. מי זה הצביע לך על הבית הזה לפני שבועיים?

ת. מה זה משנה מי" (ר' ת/13, עמ' 5-6, ש' 95-114).

לעומת גרסתו במשטרה ממנה עולה כי צלצל בפעמון דירת המתלוננת בלבד (ר' ת/13, עמ' 6, ש' 125 - 128, עמ' 7 ש' 141 - 142). בחקירתו הנגדית בבית משפט טען כי "דפק על כל הדלתות" בקומה 3 וצלצל בפעמון כל הדירות (ר' פרוטוקול, עמ' 38, ש' 37-39).

הנאשם לא מסר פרטים של אדם נוסף שהעביר לו מידע זה על מקום מגוריו של אותו בעל חוב.

29. בחקירתו הנגדית המשיך הנאשם בקו בו נקט בחקירתו במשטרה. הוא נמנע מלמסור פרטים מלאים על אותו אדם שלכאורה חב לו סכום של כסף, הוא המשיך להסתיר ולטשטש והרושם הוא שמדובר בגרסה מיתממת, אינה מבוססת ואינה נכונה (ר' בעניין זה למשל עמ' 21-21 לפרוטוקול מיום 22.5.22).

30. על אף גרסתו התמוהה שמסר במשטרה לפיה אין ברשותו את פרטי אותו אדם בעל חוב, הסתבר בחקירה הנגדית

כי הוא מחזיק ברשותו מספר טלפון של אותו אדם. הנאשם בחר להסתיר פרט זה בחקירתו במשטרה והימנעותו זו מלמדת כ"מאה עדים" על חוסר מהימנות גרסתו. לו היה הנאשם מבקש לחזק את גרסתו, טענתו ומעשיו, ברור גם ברור שהיה מוסר מידע חיוני זה ועומד על כך שהמשטרה תבדוק ותחקור הנושא.

31. משנשאל הנאשם מה השליך מידו, חזר על טענתו שזרק חתיכת חשיש. לנאשם לא היו הסברים מדוע לא השליך חפצים או כלים נוספים וממילא תשובותיו, עמידתו, שפת גופו וטענותיו לימדו על חוסר מהימנותו. התרשמותי כי לא ניתן להאמין לתיאוריו של הנאשם, הסבריו, תירוציו וטענותיו השונות והמשתנות. לא הובא אף לא עד אחד לתמיכה בטענות שהופרכו לחלל אולם בית המשפט ולא בכדי. אין זו אלא שמדובר בנאשם שאינו מהימן ושגרסאותיו עומדות לבדן וקורסות אל מול גרסתה הבהירה, העקבית והמהימנה של המתלוננת.

32. כשנשאל הנאשם מה החזיק בידו בעת שעמד סמוך לדלת דירתה של המתלוננת, הכחיש שהחזיק את הכלים המופיעים בדו"ח מז"פ וטען:

"לא החזקתי, ואני יכול גם להוסיף על זה, בגלל זה גם ביקשו להביא את נייר הכסף בשביל להבין שאם אתה כאילו מחזיק אותו מתחיל לשחק אותו הוא פשוט נהיה גוש של נייר כסף" (ר' פרו', עמ' 34, ש' 18-20). אני דוחה טענה זו.

33. טענה מרכזית מפי הנאשם נוגעת ליכולתה של המתלוננת לראות את כלי הפריצה בידו. נטען כי מאחר והסתכלה דרך העינית אין לה יכולת להבחין בדבר. טענה זו לא נתמכה בראייה, עד או שחזור. על בסיס גרסתה של המתלוננת אני קובע כי הנאשם החזיק בידיו כלי פריצה בעת שעמד סמוך לדירת המתלוננת. אותם כלים שחלקים מהם נמצאו בכיסו וברשותו של הנאשם סמוך לאחר מכן.

דין

34. אין מחלוקת כי היה זה הנאשם שעמד בחדר המדרגות ברחוב בית לחם 7, במקום ובזמן המתואר בעובדות כתב האישום. המחלוקת המרכזית נובעת סביב סיבת הגעתו, הימצאותו של הנאשם במקום ומניעיו.

35. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, ולאחר שעיינתי בפרוטוקול הדיון ובמוצגים שהוגשו לעיוני, אני קובע כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר ועל כן יש להרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

36. עדותה של המתלוננת לפיה במועד ובמקום הרלוונטיים החזיק הנאשם בידו כלי פריצה, מהימנה ועקבית ועדותה לא נסתרה. לעומת זאת, עדותו של הנאשם הותירה בי רושם עגום. עדותו אינה מהימנה ואינה מקובלת עליי. עדותם של עדי התביעה הנוספים ועדותו של המומחה מטעם התביעה הייתה מהימנה ועקבית וממנה עולה בין היתר כי הנאשם השליך דבר מה מידו. אותו דבר מה לא נמצא. עדותם של יתר עדי התביעה מחזקת ומקבעת את עדותה של המתלוננת.

37. טענתו של הנאשם לפיה השליך חתיכת חשיש ולא כלי פריצה תמוהה. מעדותו עולה כי הוא בחר לזרוק חתיכת חשיש מכיסו שעה שכלי הפריצה או "כלי העישון" כלשוננו, נותרו ברשותו. במעשה זה הפריע הנאשם לעבודת השוטרים באופן מודע. הנאשם טען כי ביקש להסתיר שהוא משתמש בסמים. באותה נשימה מסר בחקירתו כי הוא צורך ומעשן סמים.... מאחר ולא נמצא דבר וחצי דבר באזור בו נזרק החפץ/הסם לא ברור אפוא מה זרק הנאשם

ואיני קובע מסמרות בנושא.

38. אשר לגרסאות שמסר הנאשם: לא הובא אף לא עד אחד לתמיכה בטענות הנאשם, לא בהקשר לנסיבות הגעתו למקום, קיומו של אותו "חוב", מקום מגוריו של אותו אדם אלמוני, בעל חוב לכאורה וכיוצ"ב, כל יתר הטענות שנטענו על ידי הנאשם. אני קובע כי עדותו כפי שנמסרה בחקירתו הראשית ובפרט לענין פרטי חבריו, מהווה עדות כבושה. כידוע, עדות כבושה היא: **"עדות, שהעד המוסר אותה בבית המשפט, 'כבש' אותה בלבו על אף שהיא רלוונטית וברת משקל לענין, ולא גילה אותה אלא בשלב מאוחר..."** ומשלא ניתן כל הסבר לכבישת העדות, היא מעוררת חששות באשר לאמיתותה ומשקלה מועט ביותר [ע"פ 6180/98 ריימונד זאוש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.8.99); י' קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, תשס"ד-2003, עמ' 441; ע"פ 2854/18 משה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.8.19)].

39. לא זו אף זו, התרשמתי כי הנאשם נמנע במכוון למסור פרטים מזהים, כאלו שיוכלו לקדם את החקירה בעניינו של אותו אלמוני על אף שהיו אלה גם היו ברשותו (ר' בענין זה, חקירתו הנגדית של הנאשם, **עמ' 26, ש' 9 - 39**) שם מסר כי החזיק ברשותו את מספר הטלפון הנייד של בעל החוב אך בחר שלא לשתף את חוקריו במידע זה.

הימנעותו זו של הנאשם והתנהגותו, לא זו בלבד שמטילים על עדותו צל כבד אלא מלמדים, כמאה עדים, על חוסר מהימנותו וכוונתו להקשות על היחידה החוקרת לרדת לחקר האמת.

40. במקרה שלפניי, מדובר בתיק נסיבתי. בחינת הנסיבות, העובדות והראיות על פי המבחן התלת שלבי, כפי המוכר בפסיקת בתי המשפט בכל הערכאות, מלמדת כי המסקנה היחידה ההגיונית המסתברת ממארג הראיות שהוצג לפניי, היא שאשמתו של הנאשם הוכחה מעל לכל ספק סביר. בחנתי כל ראייה בפני עצמה ואף את מארג הראיות, כמו גם השתלבותן של הראיות אלו באלו, והתרשמתי לשלילה מהסבריו וטענותיו של הנאשם. לנאשם לא היה כל הסבר אשר לנסיבות הגעתו לדירת המתלוננת, לא היה לו הסבר לטענת המתלוננת, שנמצאה מהימנה לפיה החזיק בידיו חפצים כסופים אשר משמשים ככלי פריצה, לא היה לו הסבר שיניח את דעתי להימצאות אותם חפצים ברשותו עובר למעצרו. לא נסתרה ואף לא נסדקה טענת מומחה התביעה לפיה מדובר בכלי פריצה ולפיה אותם כלים בהם הבחינה המתלוננת היו אלו שנמצאו על גופו של הנאשם עובר למעצרו.

41. שלל גרסאותיו של הנאשם לא זו בלבד שלא נתמכו בראייה חיצונית אלא עמדו בסתירה לגרסאותיו השונות והמשתנות שלו, לדברי עדי התביעה ובראשם המתלוננת שגרסתה כאמור אמינה, עקבית וקוהרנטית.

42. סעיף 405 לחוק העונשין מגדיר את יסודות העבירה של "התפרצות וכניסה":

405 (א) **"השובר חלק חיצוני או פנימי של בנין, או פותח - במפתח, במשיכה, בדחיפה, בהרמה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, תריס או כל דבר שנועד לסגור או לכסות פתח בבנין או פתח הנותן מעבר מחלק לחלק בבנין, נקרא פורץ.**

(ב) **המכניס לבנין חלק מגופו או מן הכלי שהוא משתמש בו, נקרא נכנס.**

(ג) **הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרץ.**

(ד) **הנכנס לבנין באיום, בתחבולה, או בקנוניה עם אדם שבבנין, או נכנס לארובה או לפתח אחר של הבנין העומד פתוח דרך קבע לצורך מסויים וכרגיל אינו נועד לשמש לכניסה, רואים**

עמוד 9

אותו כאילו פרץ ונכנס".

43. סעיף 406(א) קובע: **"הנכנס למקום המשמש למגורי אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמש שנים"**.
44. סעיף 25 לחוק העונשין מגדיר ניסיון כדלקמן: **"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה"**.
45. מעשים אלה של הנאשם ממלאים אחר כל היסודות של עבירת ניסיון הכניסה למגורים בכוונה לבצע עבירה, המיוחסת לנאשם.
46. משהגיע הנאשם לדירה, הוא צלצל בפעמון בעודו מחזיק כלי פריצה, ובכך השתכללה העבירה או הניסיון לבצעה. עדותה של המתלוננת לפיה הבחינה בנאשם מתקרב לחור המנעול ולעינית סותמת את הגולל על טענות הנאשם להימצאות תמימה סמוך לדירת המתלוננת.
47. אין ולא קיימת חובה על התביעה להוכיח נגיעה במנעול או קיומם של סימני התפרצות אף הטענה לפיה לא עברו מעשי הנאשם את שלב ההכנה, דינה להידחות.
48. בע"פ 5150/93 פאיז סריס נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(2) 183 (להלן: **"עניין סריס"**) נקבע כי ניסיון לעבור עבירה משמעותו פעולה של אדם, אשר מתחיל להוציא את כוונתו אל הפועל במעשה גלוי לעין ובאמצעים המתאימים להגשמתה אולם אינו מגשים את כוונתו עד כדי עשיית העבירה. עבירת הניסיון מורכבת מיסוד נפשי ומיסוד עובדתי. היסוד הנפשי הנדרש לעבירה המוגמרת הוא שהנאשם מנסה לבצעה, בצירוף היסוד הנפשי לעבירת הניסיון עצמה, דהיינו כוונת הנאשם להשלים את העבירה המוגמרת, באמצעות ביטוי התנהגותי המהווה חוליה, ולו ראשונה, בשרשרת חוליות התנהגותיות מתאימות שהיו מוליכות להשלמת היסוד ההתנהגותי אלמלא הופסקו.
49. באותו עניין הודגש כי **"די לה לאותה התנהגות, כדי שתהווה ניסיון לעבור עבירה, אם היא יצאה מגדר התנהגות מכינה בלבד, והיא מצויה באותו אזור התנהגותי המתוחם בגבולו האחד בהתנהגות מינימאלית שכבר אינה הכנה, ובגבולו האחר בהתנהגות שכבר משלימה את העבירה המוגמרת... על-כן, אם שלב ההכנה מתאפיין בכך שהנאשם רוכש אמצעים, אוסף מידע, מתכנן ועושה פעולה המכוונת ליצור תנאים לביצוע העבירה, הרי שלב הניסיון הוא מעבר לכך, ויש בו פעולה או פעולות שהן חלק מסדרת פעולות שלולא הופרעו היו מקיימות את היסוד ההתנהגותי של העבירה. ההכנה בלבד אינה מספקת. נדרשת "תנועה" לעבר הביצוע, היוצאת משלב ההכנה. תנאי הוא, כמובן, כי סדרת פעולות זו לא השלימה את היסוד העובדתי, שהרי אם התרחשה ההשלמה, שוב אין לנו עניין בניסיון אלא בביצוע העבירה "המושלמת" עצמה"**.
50. בע"פ 9849/05 מדינת ישראל נ' ברואיר (23.11.06), נקבעו שני מבחנים שאומצו בפסיקה המסייעים לקבוע האם המעשה עבר משלבי ההכנה לכדי ניסיון לבצע עבירה (השווה: ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' אמיר סנקר(12.7.10)):

א. **מבחן הקרבה המספקת** - על פי מבחן זה, שלב הניסיון מתחיל מרגע שנעשה מעשה "המקרב את תהליך ביצועה של העבירה המושלמת". סמיכות של זמן ומקום או חדירה למקום שהייתו של הקורבן

המיועד, מחזקים את התקיימותו של מבחן זה (השווה עם: ע"פ 9849/05 **מדינת ישראל נ' ברואיר** (פורסם בנבו, 23.1.06); ע"פ 1/65 שמש נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט(1) 398 (1965);

ב. **מבחן החד משמעות** - על פי מבחן זה, גם מעשה ראשוני של תחילת ביצוע לכיוון העבירה המושלמת, עוד לפני שהמבצע מתקרב להשלמת העבירה, יכול שייחשב כ"ניסיון". זאת, ובלבד שהמעשה מעיד באופן ברור וחד משמעי על המטרה העבריינית הקונקרטית ואינו מוביל למספר התנהגויות אפשריות (עניין סריס לעיל; ע"פ 9511/01 קובקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 687, 694 (2002)).

בחינת המבחנים מלמדת כי הנאשם עבר גם עבר את שלב ההכנה.

סוף דבר

51. בסיכומי של דבר, אני מרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

52. בעניינו, מעשיו של הנאשם התרחשו בזירת העבירה, ליד דלת הכניסה של דירת המתלוננת כשהוא נוקט בפעולות לפתיחת דלת הכניסה באמצעות כלי פריצה שנמצאו בחזקתו. מעשיו הובילו למטרה ברורה אחת וכשכוונתו לפרוץ לביתה של המתלוננת. אני קובע כי המעשים חרגו משלב ההכנה ונכנסו לגדרה של עבירת הניסיון.

53. כאשר מתייצב אדם וברשותו כלי פריצה סמוך לדירה ללא כל הסבר שיניח את הדעת בצדו של מעשה זה, מצלצל בפעמון, מתנהג באופן מעורר חשד כפי שהתנהג הנאשם וגרסתו אשר לנסיבות הגעתו לדירה נדחות על ידי, הרי הוא מבצע עבירה של ניסיון פריצה.

54. אינני מקבל את טענת באת כוח הנאשם לקיומם של מחדלי חקירה לבטח לא כאלה שיורדים לשורשו של עניין. מחדלי חקירה כשלעצמם, אף אם קיימים, אינם מובילים בהכרח לזיכוי של הנאשם. על בית המשפט לבחון האם חרף קיומם של המחדלים או של הפגמים בחקירה, הוכחה אשמתו של נאשם בעבירות שיוחסו לו במידת הוודאות הנדרשת בפלילים (ע"פ 6040/05 **אלנבארי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.8.06). המבחן לעניין טענות למחדלי חקירה הוא: "**האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו ... על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות... נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין**" [ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006)].

55. במקרה שלפני אין ולא קיימים מחדלי חקירה המקפחים הגנתו של הנאשם.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשפ"ב, 11 יולי 2022, במעמד הצדדים